

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΦΩΤΩΝ

(Μαρκ. 1, 1-18)

Τό Εὐαγγέλιο ὡς ἡ ἀρχή καί τό θεμέλιο τῆς ζωῆς

«Ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ Θεοῦ»¹

Ἀποκαλυπτική φαίνεται στό βάθος ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή. Τό θεόπνευστο περιεχόμενό της, οἱ ἀλήθειες καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον αὐτές ἐκφράζονται μᾶς παραπέμπουν καί μᾶς καθοδηγοῦν πρός τόν Τριαδικό μας Θεό. Αὐτός εἶναι ἡ πραγματικότητα, Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δρᾷ καί ἐνεργεῖ.

Στό α' βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τή Γένεση, ἀρχίζει ὁ ἱερός συγγραφέας, ὁ Μωυσῆς, τή διήγηση τῆς Δημιουργίας ὡς ἐξῆς: «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν Οὐρανόν καί τή γῆν»². Μέ αὐτά τά λόγια μᾶς εἰσάγει ὁ Μωυσῆς δυναμικά μέσα στόν κόσμον, πού εἶναι δημιούργημα τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ὥστε ὅλα τα κτίσματα -μέ κορωνίδα τό λογικό ὄν, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος- νά θαυμάζουμε τόν Δημιουργό («τά πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν»)³.

Ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος, ὅταν γράφει: «ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ», θέλει νά φανερώσει τό σχέδιο τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἔγινε γνωστό διά μέσω τῶν προφητειῶν. Αὐτές οἱ προφητεῖες ἐκπληρώνονται στό πρόσωπο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τοῦ τελευταίου προφήτου, ὁ ὁποῖος κλείνει τήν παλαιά ἐποχή καί στέκεται στήν ἀρχή τῆς νέας ἐποχῆς τοῦ Μεσσία.

Ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου ἔγινε ὁ Ἰωάννης. Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, πού στέλνεται πρὶν τό Χριστό γιά νά προετοιμάσει τήν ὁδό τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἀκόμη, κατά τόν προφήτη Ἡσαΐα ἡ φωνή ἐνός ἀνθρώπου πού φωνάζει στήν ἔρημο καί καλεῖ τούς ἀνθρώπους νά ἐτοιμάσουν τήν ὁδό τοῦ Κυρίου⁴. Τούς καλεῖ νά ἐτοιμαστοῦν γιά νά ὑποδεχθοῦν καί νά δεχθοῦν τόν Σωτήρα τῆς οἰκουμένης.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος «ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις»⁵ καί μετὰ ἀπό πνευματική προετοιμασία, νηστεία καί προσευχή, κατ' ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἦλθε στήν ἔρημό του Ἰορδάνου καί ἄρχισε νά κηρύττει τή μετάνοια καί νά βαπτίζει τούς Ἰουδαίους. Ἡ ἀσκητική του ἐμφάνιση καθῶς καί ἡ τροφή

¹ Μαρκ. 1, 1.

² Γεν. 1, 1.

³ Ψαλμ. 104, 24.

⁴ Ματθ. 3, 3.

⁵ Λουκ. 1, 80.

του, συνθέτουν τήν προφητική μορφή του. Τό προφητικό του κήρυγμα βρίσκει ἀπήχηση στό λαό καί μαζικά ἄνθρωποι ἀπό τήν Ἰουδαία καί τά Ἱεροσόλυμα συρρέουν στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου νά δοῦν καί νά ἀφουγκραστοῦν τόν Ἰωάννη. Οἱ λόγοι του συγκινοῦν τίς καρδιές καί πολλοί ὀδηγοῦνται σέ μετάνοια. Ἀπόδειξη τῆς μετάνοιάς τους, ἡ ἐπιστροφή στό Θεό, ἡ ἐξομολόγηση καί ἐν κατακλείδι, τό βάπτισμα στόν Ἰορδάνη ποταμό⁶.

Ἡ ὁμαδική ἔξοδος τῶν κατοίκων τῆς Ἰουδαίας καί τῶν Ἱεροσολύμων πρός τήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου ὁμοιάζει μέ τήν ἔξοδο τοῦ Ἰσραήλ ἀπό τήν Αἴγυπτο μέ κατεύθυνση τήν ἔρημο τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖ συναντᾶται ὁ Θεός μέ τό λαό Του καί συνάπτει τήν Διαθήκη. Ὁ Μωυσῆς, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ καί διαγγελεύς τοῦ Νόμου Του πρός τούς Ἰσραηλίτες, εἶναι μεσίτης μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ⁷. Στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου ὁ Θεός ἐνεργεῖ διά τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τό κήρυγμα τῆς μετάνοιας καί τό βάπτισμα συνθέτουν τά βασικά στοιχεῖα τῆς προετοιμασίας τῶν ἀνθρώπων γιά νά δεχθοῦν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνσαρκωμένου Λόγου. Ἐπί τούτου, εἶναι γραμμένο στήν Ἁγία Γραφή ὅτι, «Ὁ Νόμος διά Μωυσέως ἐδόθη, ἡ χάρις διά Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»⁸.

Τά λόγια τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου («ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»), ἀνταποκρίνονται καί στή σύγχρονή μας ἐπικαιρότητα. Βρισκόμαστε, δηλαδή, στήν ἀρχή τοῦ νέου χρόνου. Ἡ διάκριση βέβαια αὐτή τοῦ χρόνου σέ παλαιό καί νέο, εἶναι συμβατική. Τή δεχόμαστε ὁμως, ὅπως ἐπικρατεῖ. Ἔτσι, στίς ἀρχές τοῦ νέου ἔτους διατυπώνονται εὐχές καί λαμβάνονται ἀποφάσεις, πού ἔχουν σχέση μέ τήν οἰκονομική, κοινωνική, πνευματική καί -σήμερα εἰδικά- τήν ὑγειονομική ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Στίς πρῶτες ἡμέρες τοῦ χρόνου, ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζει τήν ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς πού ἀφήσαμε τόν παλαιό χρόνο καί περάσαμε στόν νέο χρόνο, τί θά θέσουμε ὡς ἀρχή, ὡς θεμέλιο στή ζωή μας μέσα στόν χρόνο; Τί ἄλλο ἐκτός ἀπό τό Εὐαγγέλιο τό ὁποῖο εἶναι τό καλύτερο καί τό πιό στιβαρό θεμέλιο στή ζωή μας γιά τό παρόν ἀλλά καί γιά τό μέλλον;

Τό Εὐαγγέλιο λοιπόν εἶναι θεμέλιο τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, ὅλης τῆς οἰκουμένης. Τό ἐπίκεντρο τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ ἐνσαρκωμένος Λόγος πού πρό ἡμερῶν ἐόρτασε ὄλος ὁ χριστιανικός κόσμος, πού κηρύττει, θαυματουργεῖ, πάσχει καί ἀνασταίνεται. Ἐπιπροσθέτως, εἶναι ὁ Κύριος κηρυττόμενος, Αὐτός, τόν

⁶ Μαρκ. 1, 5-6.

⁷ Εξ. 32, 9-10.

⁸ Ἰωάν. 1, 17.

ὁποῖον κηρύττουν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ θεοφόροι Πατέρες καί ἡ Ἐκκλησία ἀδιάκοπα, μέχρι νά κηρυχθεῖ τό Εὐαγγέλιο σ' ὅλη τήν οἰκουμένη.

Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἀρχή καί θεμέλιο τῆς ζωῆς μας, καθότι εἶναι δοκιμασμένο μέσα στό χρόνο καί τά ἀποτελέσματα εἶναι γνωστά. Ὅσοι ἀπό ἐμᾶς ἐφαρμόζουμε τό Εὐαγγέλιο στή ζωή μας, ἀλλάζουμε οὐσιαστικά, ξεπερνᾶμε τόν πόνο καί τίς θλίψεις, δίνουμε τό πραγματικό νόημα στή ζωή μας καί ὀδεύουμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή, ὅπως καί οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπομένως, ἀρχή καί θεμέλιο στή ζωή μας τό Εὐαγγέλιο, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός»⁹. Δέν μπορεῖ νά θέσῃ κανεὶς ἄλλον ὡς θεμέλιο ἐκτός ἀπὸ αὐτόν πού ἔχει τεθεῖ καί πού εἶναι ὁ Χριστός.

Ἐν κατακλείδι, ἀφήνοντας τόν παλαιό χρόνο μαζί μέ τόν παλαιό ἄνθρωπο, ἄς προχωρήσουμε στό νέο χρόνο μέ ἀρχή καί θεμέλιο, ἔχοντας ὡς γνώμονα στή ζωή μᾶς τό Εὐαγγέλιο γιά νά γίνουμε ἡ Καινή Κτίσις, ἐνωμένοι μέ τή στρατιά τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού δέχθηκαν τό Εὐαγγέλιο καί ἀγωνίσθηκαν γιά τήν ἀκεραιότητά του καί τήν ἐπικράτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀρχιμ. Τίτος Γιαννούλης
Ἐφημέριος Ἀγ. Ἀποστόλων Λευκοθέας

⁹ Α' Κορ. 3, 11.